

Een match tussen de sterren

All the Feels

ROMAN

OLIVIA DADE

Olivia Dade

All the Feels

Vertaling Jacodine van de Velde

Uitgeverij Zomer & Keuning

1

‘De volgende keer dat je in een kroeg op de vuist besluit te gaan, doe dan geen moeite om terug op de set te komen, klootzak,’ schreeuwde Ron. ‘Besef je eigenlijk wel wat je hebt gedaan? Dat soort puberaal gedrag...’

Op dit punt ging de tirade – Alex strekte zijn nek om een blik op Rons Rolex te werpen – de tiende minuut in. En het eind was nog niet in zicht. De hoeveelheid bulderende eentonigheid die de producer van *Gods of the Gates* in zo’n korte tijd wist voort te brengen was eerlijk gezegd behoorlijk indrukwekkend.

Alex zou applaudiseren als hij het niet zo druk had met het onderdrukken van een geeuw en het verlangen zijn baas in zijn ballen te stompen.

Rons neusvleugels trilden bij iedere briesende uitademing, maar hij deed een poging zachter te praten. ‘Je hebt mazzel dat we alleen een chaperonne voor je hebben geregeld. In juridisch opzicht hadden we, gezien de hoeveelheid negatieve publiciteit die je hebt veroorzaakt met je dronken stommititeit, meerdere mogelijkheden tot financiële en professionele consequenties, inclusief...’

De producer praatte nog steeds, maar Alex was gestopt met luisteren. In plaats daarvan bestudeerde hij de vrouw die zo’n twee meter links van Ron zat.

Scherpe trekken, inclusief een spitse, scheve neus. Heldere ogen. Zeer rond lichaam, met relatief dunne ledematen. Extreem klein.

Zijn nieuwe babysitter leek op een vogel.

Maar wel een stille. Geen enkel getsjirp te horen, ondanks het aanbreeken van de dageraad.

Zodra Ron ter ore was gekomen wat er die nacht was voorgevallen, had hij 's ochtends vroeg een gesprek geëist. Ongeacht het feit dat Alex de set van *Gates* pas rond middernacht had verlaten, en de plaatselijke arrestantencel ongeveer een uur geleden. Hij had nauwelijks tijd gehad om een douche te nemen en een appel van de schaal bij de receptie van het hotel te pakken voordat hij was teruggekeerd naar zijn werk.

Ze hadden met z'n drieën in een privétrailer kunnen afspreken, maar de producer gaf de voorkeur aan publiekelijke vernedering. Dus waren ze buiten bijeengekomen, vlak bij een gammele omheining, waar honderden van Alex' collega's deze uitbrander konden horen, en zij ook.

De vreemdeling met de bleke wangen. Wie ze ook was. Wát ze ook was.

Zijn ogen waren bloeddoorlopen, zijn rechterooglid opgezwollen, zijn zicht wazig. Als hij zijn ogen in de vroege ochtendnevel tot spleetjes zou knijpen, leken de sluike, asbruine haren die langs de zachte kaak van de vrouw streken net veertjes.

Ja, absoluut een vogel. Maar welke? Welke soort...?

Misschien een albatros? Dat zou op metaforisch niveau goed kunnen kloppen.

Nee, albatrossen waren te lang en smal vergeleken met haar.

Zodra Ron met zijn preek was begonnen, was ze een paar meter bij beide mannen vandaan op een geïmproviseerd bankje neergestreken. Kalm en stil zat ze daar, haar silhouet afstekend tegen de chaotische veldslag op de set die zich over de Spaanse kust uitstreckte. Toch viel ze op een of andere manier op, zelfs tussen de grootschalige geënceneerde verwoesting en het onafgebroken ge-roezemoes van figuranten en crewleden. Ongebruikelijk klein van postuur, met uitzondering van haar omvang. Kalm. Vogelachtig.

Ron stond nog altijd tegen hem te tieren – iets over ‘contractuele verplichtingen’ en ‘mijn nicht Lauren Clegg’ en ‘onacceptabel gedrag voor een acteur van de serie’ en ‘verzekeringsmaatschappij trekt de polis terug’, bla bla bla – en tuurlijk, Alex was woest om de preek die hij kreeg en zijn toegewezen straf en het feit dat niemand, echt niemand, hem vroeg wat er nu in die kroeg was voorgevallen, maar...

Zijn ingehuurde oppas, blijkbaar een te betreuren familielid van Ron, leek op een fucking vógel.

Dit hele gesprek was niet slechts om woest over te worden. Het was...

‘Belachelijk.’ Alex snoof en zwaaide met zijn arm om naar de vrouw op het bankje te gebaren. ‘Dit vogelvrouwtje komt nauwelijks tot aan mijn borst. Hoe zou zij moeten voorkomen dat ik doe wat ik wil? Was het je bedoeling dat ze als een te ruime ketting om mijn enkel gaat hangen?’

Hij overdacht dat idee. Het zou zijn work-outs uitdagender maken, maar niet onmogelijk.

Ron grijsde even. ‘Ze mag dan belachelijk zijn, maar ze heeft het wel voor het zeggen.’ Nadat hij een zijdelingse blik op zijn nicht had geworpen, richtte hij zijn aandacht weer op Alex. ‘Je doet precies wat Lauren zegt tot de laatste aflevering van de serie. Tot die tijd vergezelt ze je waar je maar heen gaat...’

Wacht. Alex bedoelde niet dat zij belachelijk was. Meer het idee dat ze hem voor maanden aan een stuk uit de problemen kon houden.

Ron praatte, praatte en praatte. ‘... iedere keer dat je de set of je huis verlaat. Is dat duidelijk?’

Nou, nee. Door zijn preoccupatie met... Lauren was het toch?... had Alex niet echt aandacht geschonken aan de diverse opmerkingen en bevelen van Ron.

In theorie zou een betaalde acteur die zijn baan wilde behouden

aan de lippen van zijn producer moeten hangen. Maar waarom zou hij zijn modus operandi veranderen na zijn meer dan zeven jaar onafgebroken, lucratieve, eens-leuke-nu-vreselijke dienstverband?

Zelfs als Ron niet een van de vermoeiendste en onaangenaamste personen in de televisiewereld zou zijn – wat nogal iets zei – zou Alex waarschijnlijk nog moeite hebben hem te volgen. Zijn brein was net een radio die ofwel constant van frequentie wisselde of veel te lang op dezelfde frequentie bleef hangen, ongeacht wat hij zelf wilde. En de frequentie die zijn brein koos, was niet altijd de frequentie waarop hij afgestemd hoorde te zijn.

Dat terzijde, Ron en zijn collega-producer, R.J., waren écht vermoeiende eikels, wat betekende dat hun frequenties op Alex' ontvanger nauwelijks binnenkwamen. Door de jaren heen was Alex zeer bedreven geworden in het verbergen van zijn gebrek aan aandacht wanneer zij aan het woord waren.

Vandaag nam hij de moeite niet.

'*Nope*. Het is niet duidelijk,' zei Alex tegen Ron, met een grijns die over heel zijn pijnlijke gezicht trok. 'Tot mijn absolute spijt heb ik het meeste van wat je zei gemist. Mijn welgemeende excuses.'

Toen het stroperige sarcasme van Alex' geveinsde spijtbetui-
ging tot Ron doordrong, verstrakte zijn kaak. Lauren bleef hen slechts observeren, haar merkwaardige, asymmetrische gezicht uitdrukingsloos.

Marcus, Alex' beste vriend, zou dit 'het verdomde pushen van de grens' noemen en tegen hem zeggen dat hij op zijn tong moest bijten en beter eens stil kon staan bij de consequenties van verdere weerbarstigheid.

'Speel de film tot het eind af,' zou hij aandringen. 'Wat gebeurt er als je het script niet verandert?'

Ze waren in de laatste week van de opnames van hun serie beland, wat betekende dat het te laat was om Alex te ontslaan, maar er zouden andere consequenties kunnen volgen. Boetes. Een

lastercampagne die het moeilijk zou maken toekomstige rollen te krijgen. Zelfs vergeldingsacties in de montagekamer, al kon Alex zich niet voorstellen dat de verhaallijn van zijn personage nog meer verpest kon worden dan toch al het geval was.

Hij zou zich moeten gedragen. Dat zou hij doen.

Grotendeels.

‘Misschien kun je de situatie wat beknopter beschrijven?’ Hij bukte en haalde zijn mobiel uit het verborgen vak van de pijlenkoker aan zijn voeten. ‘Deze keer zal ik aantekeningen maken.’

Rons gezicht kreeg een enigszins paarse kleur, maar dat was alles. Meer kreeg Alex niet voor elkaar, ondanks de mengeling van woede, wanhoop en uitputting die zijn impulsbeheersing verstoorde. Zelfs Marcus’ waarschuwingen konden hem niet red- den, niet helemaal.

Wat nog maar eens bewees dat dit hele plan – of wat hij ervan had gehoord – belachelijk was. Als de aansporingen van zijn beste vriend en zijn eigen eigenbelang hem niet uit de problemen konden houden, hoe kon een onwaarschijnlijk klein, rond vrouwtje dat dan voor elkaar krijgen?

Trouwens, als ze hem eens gevraagd zouden hebben naar die knokpartij, zouden ze weten waarom hij zijn vuisten had gebruikt en waarom hij in vergelijkbare omstandigheden en met dezelfde consequenties en babysitters ten spijt precies hetzelfde zou doen. Eveneens wisten ze dan waarom hij geen moment spijt had van zijn blauwe oog of zijn kapotte knokkels.

Het kwam goed uit dat zijn personage, Cupido, sowieso gewond moest zijn tijdens de bloedstollende gevechtsscènes die volgden.

‘Ga je gang,’ zei hij opgewekt. ‘Ik luister.’

Ron kreeg het voor elkaar niet weer uit zijn plaat te gaan. In plaats daarvan klopte er verwoed een ader bij zijn linkerslaap en nam hij een kort moment om zichzelf te kalmeren tot hij sprak.

‘Vanaf nu totdat de serie zijn laatste aflevering uitzendt, ver-

gezelt Lauren je iedere keer wanneer je de set of je huis verlaat,' zei hij uiteindelijk met op elkaar geklemde tanden. 'Als zij de klus niet kan klaren krijg je onmiddellijk een andere chaperonne toegewezen, dus doe geen moeite haar zover te krijgen om te stoppen. Lauren mag dan belachelijk zijn – jouw woorden – en niet te vergeten vreugdeloos, maar haar vervanger zal je nog minder aanstaan, dat kan ik je garanderen.'

Alex hield zijn hoofd schuin.

Dat was intrigerend. Was de understudy van de babysitter wreed? Of stonk ze? Of misschien...

'Geen slechte publiciteit meer.' De fletse ogen van de producer keken hem indringend aan en eisten zijn aandacht. 'En anders kun je de volledige juridische en professionele consequenties die in je contract beschreven staan verwachten. Heb je het nu wel begrepen? Of zal ik onze advocaten vragen het verder uit te leggen?'

Alex typte een aantekening voor zichzelf op zijn telefoon.

Keuze tussen vreugdeloze vogelvrouw of stinkende moordenaar als babysitter, vanaf nu tot laatste uitzending serie. Meer problemen → advocaten. Ron = ogen van seriemoordenaar.

'Verblijft er op dit moment iemand in je gastenverblijf?' vroeg de producer.

Toen hij opkeek, ondervond Alex dat die indringende blik nog steeds op hem was gericht en antwoordde hij zonder nadenken. 'Nee. Mijn vriend Faroukh gaat een serie doen, dus hij vertrok gistera...'

O. O fuckerdefuck.

'Dan verhuist Lauren daarheen zodra jullie terug zijn in L.A. De serie zal je maandelijks een redelijke, op de marktwaarde gebaseerde vergoeding betalen voor de huur.' Rons lach was zelfvoldaan. 'Zeer praktisch voor iedereen die hierbij betrokken is.'

Alex spande de spieren in zijn pijnlijke kaak. ‘En jij verwacht dat deze regeling negen maanden duurt?’

‘Moelijk te zeggen. Maar voor het geval dat niet zo is, hebben R.J. en ik al bepaald welke acties we zullen ondernemen.’ Met een ongeduldig wuifgebaar van zijn hand maakte Ron duidelijk dat zijn familielid op moest staan. ‘Doe wat mijn nicht je zegt, want anders... Lauren, ga hem een hand geven.’

Van dichterbij kon Alex haar lengte beter inschatten. Rond de één meter vijftig. En op deze afstand waren haar ogen zelfs nog fascinerender, helder zachtgroen met een klein vleugje blauw. Het was haar enige uiterlijke kenmerk dat een eerlijke observant als mooi kon bestempelen.

Haar handpalm was belachelijk klein, haar greep stevig toen ze elkaar de hand schudden. Als ze al beledigd was door het botte bevel van haar neef of zijn beschrijving van haar als belachelijk of vreugdeloos liet ze dat niet merken.

Aangezien Ron niet geneigd leek te zijn een bijdrage te leveren aan het sociale ritueel, nam Alex die taak maar op zich.

‘Ik zal mezelf even voorstellen.’ Hij liet haar hand los en trok een spottende wenkbrauw naar haar op. ‘Alexander Woodroe, tot uw dienst. Of beter gezegd, tot uw bevel. Voor de komende negen maanden, blijkbaar.’

‘Ik weet wie je bent,’ zei ze met een stalen gezicht.

Haar stem was onverwacht laag en vol en hij rechtte abrupt zijn rug bij het geluid ervan.

Ik weet wie je bent.

Het was een simpele opmerking.

Het was tevens een veroordeling.

Ongetwijfeld had Ron haar genoeg verteld. Maar ze kende Alex niet. Ze wist fucking niks van hem, net zomin als die klootzak van een neef van haar. En toch stonden ze daar, verbonden in hun oordeel over hem en wat hij had gedaan.

Een ongekende woede spoelde over hem heen en zijn zelfbeheersing vloog het raam uit.

‘Is dat zo?’ Terwijl hij in die heldere, kalme ogen keek, krulde zijn lip minachtend op. ‘Zal ik je meesteres Lauren noemen? Of geef je de voorkeur aan Nanny Clegg?’

Dat had beter kunnen verlopen, dacht Lauren, die haar armen losjes langs haar zij liet hangen, haar handen ontspannen, haar houding open.

Ze was ervan uitgegaan dat Ron eerst privé met zijn ster zou praten, zodat de boosheid van de acteur kon bekoelen voordat ze hem ontmoette, maar nee. Een dergelijke overweging en discretie waren niet aan haar neef besteed.

Achteraf gezien had ze de opmerking die ze simpelweg als erkenning van zijn beroemdheid had bedoeld beter achterwege kunnen laten en in plaats daarvan moeten zeggen dat ze het prettig vond om kennis te maken. Wat niet waar was, maar hij was verre van de eerste woedende persoon die ze ooit was tegengekomen en normaal gesproken wist ze hoe ze een dergelijke situatie aan moest pakken.

Na meer dan tien jaar als therapeut op de Spoedeisende Hulp te hebben gewerkt, had ze beter moeten weten.

‘Noem me alsjeblieft Lauren.’ In de hoop de situatie te de-escaleren zorgde ze ervoor dat haar toon kalm en vriendelijk was. ‘Hoe wil je dat ik jou noem? Meneer Woodroe? Alexander?’

Vergeleken bij het beoordelen van nieuwe patiënten op de SEH, patiënten die binnenkwamen terwijl ze psychisch in crisis waren en vaak niet over de benodigde hulpbronnen beschikten die hen hielpen om te overleven, zou deze baan – dit beladen moment – een eitje moeten zijn. Het was tijdelijk en daarnaast zeer onwaarschijnlijk dat er dienbladen naar haar hoofd werden gegooid terwijl de beveiliging zich naar binnen haastte om zich in het strijdgewoel te storten.

Het was zelfs nog onwaarschijnlijker dat ze met een gebroken hart zou achterblijven, haar mentale en lichamelijke gezondheid aan een zijden draadje.

‘Alex, neem ik aan.’ Hij wierp een kritische blik op haar. ‘Is dit je eerste dag op de set? Want ik zou het me herinneren als ik je eerder had gezien.’

Dat was waarschijnlijk een verholen belediging, een die ze niet hoefde te erkennen. ‘Ik ben afgelopen weekend gearriveerd, dus dit is mijn derde dag op de set. We zullen ons de afgelopen dagen op verschillende filmlocaties hebben opgehouden, want ik kan me ook niet herinneren dat ik jou heb gezien.’

En dat zou ze zich hebben herinnerd, ondanks het waas van vermoeidheid als gevolg van haar jetlag op haar eerste dag in Spanje.

Hij was gedenkwaardig. Op een veel betere manier dan zij.

Dat gold ook voor de enorme set. Toen haar vermoeidheid was weggeëbd en ze een samenhangender beeld van haar omgeving had gekregen, was ze in toenemende mate nieuwsgierig geworden doordat een omroep schaamteloos op Ron en R.J. had gegokt terwijl de inzet zo hoog was. Het hoofd van een heuse omroep had mannen zoals hén de leiding over duizenden mensen en miljoenen dollars gegeven? Serieus?

Straal het zelfvertrouwen van een doorsnee witte man uit. Wanneer ze die zin hoorde, moest ze altijd, echt altijd, aan Ron denken.

Geen wonder dat het de verkeerde kant opging met de serie zodra alle bestaande boeken van E. Wade waren bewerkt. Toen de producers hun eigen ideeën begonnen te gebruiken, waren alle betrokkenen de lul. Onherroepelijk.

Toch maakten de omvang van de productie en de expertise van de acteurs en crew enorme indruk op haar. Ze was geen fan van de serie van haar neef, maar dat zou ze onmiddellijk toegeven.

Alex trommelde met zijn vingers op zijn met zijn tuniek be-

dekte dijbeen, zijn pijlenkoker aan zijn voeten. ‘Dus, vertel eens, Lauren, wat zou je doen als...’

‘Ik moet gaan,’ onderbrak Ron hem. ‘Ik laat jullie nader kennismaken met elkaar. Lauren, jij blijft in zijn trailer wanneer hij werkt en in het hotel heb ik de kamer die met de zijne is verbonden voor je gereserveerd. Overal waar hij verder naartoe gaat, ben jij erbij en jullie eten alle maaltijden samen. Begrepen?’

Aangezien dit de vierde keer was dat ze Rons plan hoorde, had ze de onverbidelijke reminder niet bepaald nodig. Hij was altijd een verwend etterbakje geweest, overtuigd van zijn eigen genialiteit en geneigd de meest kwetsbare kinderen – waaronder zij – te pesten tot ze huilden. Blijkbaar was hij geen spat veranderd.

‘Ja,’ zei ze. ‘Ik begrijp het.’

Haar ouders vertellen over de wreedheden van neef Ron had hen alleen maar overstuur gemaakt en ervoor gezorgd dat haar moeder aan de telefoon ruziede met tante Kathleen. Uiteindelijk had ze, om iedereen die ellende maar te besparen, gedaan alsof ze genoot van het gezelschap van haar neef, en nu betaalde ze de prijs voor haar oneerlijkheid.

‘Nu je toch even geen werk hebt, zou je je neef eens moeten bezoeken in Spanje,’ had haar moeder vorige maand gezegd. ‘Jij en Ron konden altijd zo goed met elkaar overweg en je hebt hem al in geen jaren gezien. Tante Kathleen en ik hoopten altijd dat jullie een hechtere band zouden krijgen. Het zou haar teleurstellen als je de moeite niet neemt. Trouwens, je kunt wel een vakantie gebruiken, liefje.’

Dat was een understatement. Lauren had wanhopig behoefte aan het terugkrijgen van haar slaapritme en verlangde er zelfs nog wanhopiger naar om te zonnebaden en eenvoudigweg te relaxen. Na eindeloze jaren van overwerk – de SEH was doorlopend onderbezet geweest als het aankwam op therapeuten, vooral in de nachtdiensten – had ze meer dan genoeg spaargeld. Genoeg

om een paar weken te overbruggen tot ze besloot waar ze hierna wilde werken.

Genoeg om vakantie te nemen. Een lange vakantie.

Gedurende die hoognodige vakantie had ze nul komma nul verlangen om Ron te zien. Maar tenzij ze geen andere keuze had, stelde ze haar familie niet teleur. Of wie dan ook, eerlijk gezegd.

Dus was ze op de dag dat ze in Spanje arriveerde hierheen gereden om Ron te bezoeken, van plan om slechts een korte stop te maken bij dit afgelegen kustplaatsje voordat ze naar Barcelona door zou reizen. En vervolgens...

Vervolgens zat ze vast. Want hij had haar hulp nodig en als zij hem die hulp niet gaf, zou ze het van haar ouders en tante Kathleen te horen krijgen.

Trouwens, ze had zo haar eigen redenen om de baan aan te nemen.

‘Mooi.’ Ron richtte zich tot Alex. ‘Laat haar zien waar je trailer is voordat we beginnen met filmen en doe wat ze zegt. De negatieve publiciteit stopt nu.’

Haar neef beende weg en een klein, irrationeel deel van haar wilde hem dwarszitten. Hem terugroepen en haar belofte verbreken en zowel zichzelf als Alex bevrijden, al was het maar tijdelijk.

Maar Ron bood haar maandenlang een salaris waar je ogen van uit hun kassen rolden, inclusief de huur van haar appartement in Noord-Hollywood. Alleen maar om toezicht te houden op een man die, hoewel recent in een knokpartij verwickeld en momenteel woedend, de reputatie had charmant genoeg, doch enigszins roekeloos en zo nu en dan uitermate bot te zijn.

‘Een heerlijke klootzak,’ had zijn tegenspeler Carah Brown hem onomwonden genoemd.

Met het geld dat ze zou sparen door op hem te letten kon Lauren alle tijd van de wereld nemen voordat ze besloot of ze terug zou gaan naar de SEH of zich aan zou sluiten bij de groepspraktijk van

haar vrienden. En wat kon er verder bij een Spoedeisende Hulp vandaan zijn dan de wonderige Spaanse kust of een gastenverblijf van een televisiester uit Hollywood Hill?

Dus ja, ze kon meneer Woodroes boosheid wel aan en het kon haar niet schelen of hij haar belachelijk en lelijk vond of van mening was dat ze een spitse, vogelachtige neus had. Natuurlijk was hij boos nadat hij gewond was geraakt, in de bak had gezeten en vervolgens in het bijzijn van een vreemde de wind van voren had gekregen van zijn neerbuigende hufter van een baas. En logisch dat een man zo knap als hij – met dik haar in een warme goudbruine tint, lang genoeg om over zijn kraag en voor zijn ogen te vallen als hij het niet naar achteren streek; intense ogen met de kleur van een regenwolk die prachtig waren ondanks alle kneuzingen; knappe trekken die geaccentueerd werden door een nette baard; en een onberispelijk, verfijnd lichaam – een vrouw als zij minachtte.

Haar neus wás spits. En scheef door het voorval tijdens haar eerste maand op de SEH, toen ze niet snel genoeg had gebukt voor dat dienblad.

Ze was ook dik en kort en ze was bespot door mensen die veel wreder waren dan hij. Hij had haar belachelijk genoemd en het woord was toepasselijk. Ze was absoluut vaak genoeg belachelijk gemaakt in haar leven. Ze was eraan gewend geraakt.

Zijn belediging deed haar niets. Ze zou haar verdomde werk doen en ze zou het goed doen, ongeacht wat hij zei.

Ze draaide zich naar hem om. ‘Je wilde me iets vragen toen Ron je onderbrak.’

‘Ehm...’ Hij keek naar een zeemeeuw die in de rekwisieten pikte die afgelopen nacht op het slagveld waren achtergelaten, zijn voorhoofd gefronst in geveinsde concentratie. ‘O, ja. Vertel eens, Lauren, wat zou je doen als ik vanavond na het werk naar een kroeg wilde?’

Ah, blijkbaar was het zijn bedoeling hun werkrelatie te beginnen met het verkennen van haar grenzen.

Prima. Ze konden die grenzen net zo goed vanaf het begin helder hebben. ‘Ron zei geen kroegen meer, dus ik zou tegen je zeggen dat je in plaats daarvan naar een restaurant of je hotelkamer kon gaan.’

‘Wat als ik toch zou gaan?’

‘Dan zou ik Ron bellen,’ zei ze zonder aarzelen.

Hij stootte een lach uit die zo scherp als een scalpel was. ‘Zou je me verklikken?’

Nope. Ze zou niet happen. ‘Ik zou mijn werk doen.’

‘Wat als ik naar een nachtclub zou gaan?’

‘Dan zou ik met je mee gaan.’

‘Wat als ik een vrouw ontmoette en we ons terugtrokken in een donker hoekje om elkaar’ – suggestief trok hij zijn wenkbrauwen op – ‘beter te leren kennen?’

‘Zolang je geen lokale zedelijkheidswetten overtrad zou ik je met rust laten, maar wel in het zicht houden.’

Inmiddels leek hij minder strijdlustig en meer geamuseerd. ‘En als ik wel openbare zedelijkheidswetten overtrad, wat zou je dan doen? Me rond mijn knieën tackelen en een kuisheidsgordel bij me aandoen?’

‘Ik zou je onderbreken en als je desondanks door zou gaan, zou ik Ron bellen.’

Toen ze haar neef ter sprake bracht, stierf zijn opkomende lach weg.

‘Wat als ik besloot ladderzat te worden in mijn hotelkamer?’ Hij gebaarde met zijn kin in haar richting, de kracht ervan overduidelijk, ondanks zijn volle baard. ‘Wat dan, Nanny Clegg?’

‘Zolang je geen overlast veroorzaakte of medisch gezien in gevaar was, zouden het mijn zaken niet zijn. Ik zou je je gang laten gaan.’

Hij was een moment stil. ‘Wat als ik medisch gezien wel in gevaar was? Zou je Ron dan bellen?’

‘Eerst zou ik een ambulance bellen of je zelf naar het ziekenhuis rijden. Daarna zou ik, inderdaad, Ron bellen aangezien je waarschijnlijk de volgende dag niet op je werk zou verschijnen en je verblijf op de SEH vermoedelijk door de media opgepikt zou worden. Ook zou ik contact opnemen met iedereen die kon helpen je te verdedigen tegen Rons daaropvolgende vergeldingsmaatregelen.’ Ze fronste. Wat voor soort team hadden sterren als hij, trouwens? ‘Je hebt een agent en een advocaat, toch? Ook een publiciteitsagent? Of misschien een assistent?’

De sneer op zijn gezicht was verdwenen, vervangen door een uitdrukking die ze niet precies kon duiden.

‘Misschien moet je me de nummers geven van iedereen die het voor je op kan nemen. Gewoon voor de zekerheid.’ Ze trok een schouder op. ‘Er kunnen nu eenmaal dingen gebeuren, ondanks onze beste intenties.’

Hij zette een stap dichterbij haar toe, zijn voorhoofd gefronst.

Vreemd. Een man die, volgens Ron, zo zat was geweest dat hij nog maar een paar uur geleden in een knokpartij was beland, zou nog steeds naar alcohol moeten ruiken.

Dat deed hij niet. Hij rook naar doorsnee hotelshampoo. En hij leek ook geen kater te hebben. Hij was alleen gewond en doodmoe.

‘Ik zal je hun contactgegevens geven voordat we vanavond de set verlaten.’ Hij hield zijn hoofd schuin en bestudeerde haar. ‘Dus... hoe nu verder? Is het de bedoeling dat we socializen in mijn trailer of hotelkamer wanneer ik niet werk of slaap?’

‘Van wat ik heb begrepen...’

‘Ik zal je haar vlechten als jij het mijne vlecht, Lauren.’ Zijn grijze ogen waren in het warme ochtendlicht strak op de hare gericht. ‘We kunnen elkaar enge verhalen vertellen met alleen een zaklamp aan. Misschien een paar marshmallows roosteren boven de verwarming van het hotel.’

Hij dreef de spot met haar.

Ze schudde haar hoofd. ‘Ik ben niet van plan met je te socializen. Ik ben hier niet om je te vermaken.’

Hij deinsde een stukje terug en als ze niet beter had geweten, zou ze gezworen hebben dat de blik op zijn gezicht... gekwetst was?

Nee. Dat sloeg nergens op.

‘Ah. Ik begrijp het.’ De cynische grijns was terug. ‘In plaats daarvan heb je de rol van schijnheilige saaierd aangenomen. Ongetwijfeld ben je voor die rol geboren.’

Dit keer was er geen vleugje humor in de belediging te bekennen. Het was een steek die bedoeld was om te verwonden.

Niks ‘heerlijke klootzak’. Gewoon een ordinaire klootzak.

Ze staarde een moment in de verte, zodat de lichte steek kon wegebben voordat ze reageerde.

‘Het spijt me.’ Zijn woorden waren onverwacht en abrupt. Rauw van uitputting. Toen ze weer naar hem keek, fronste hij. ‘Dat verdiende je niet. Het spijt me.’

Hij klonk oprecht, verrassend genoeg.

Ze knikte om zijn verontschuldiging te accepteren en hij liet langzaam zijn adem ontsnappen.

‘Ik heb geen geldig excuus.’ Zijn kaak verstrakte. ‘Ik ben gewoon...’

Ze wachtte, maar hij ging niet verder.

In plaats daarvan zuchtte hij simpelweg en gebaarde naar links. ‘Ik zal je naar mijn trailer brengen.’

De vonken spatten ervanaf in Hollywood

Alexander heeft alles wat hij maar wensen kan: roem, rijkdom, sexappeal... En niet te vergeten de hoofdrol als Cupido in een populaire tv-serie. Maar achter al die sterallures gaat een andere wereld schuil: vanwege zijn roekeloze gedrag zijn de seriemakers van plan zijn rol te schrappen. Als alle opgekropte emoties uitmonden in een bargevecht, besluit tv-producent Ron zijn nictje in te schakelen.

Workaholic Lauren had een simpele klus verwacht, maar Alex haalt haar georganiseerde leventje compleet overhoop met zijn impulsieve acties. Hoe langer ze met elkaar optrekken, hoe meer vonken er tussen hen overvliegen. Hoe kun je dan nog professioneel blijven... Als Alex opnieuw verwickeld raakt in een schandaal, staat niet alleen Laurens baan, maar ook hun liefde op het spel. Kan Alex haar ervan overtuigen dat hij meer is dan een gevallen ster?

Olivia Dade is de auteur van de succesvolle feelgoodroman *Spoiler Alert*. *All the Feels* is het tweede deel in deze romcomserie.

Ze woont even buiten Stockholm met haar gezin en een uit de hand gelopen boekenverzameling.

Lees ook in
deze serie:

ISBN 978 90 2054 972 0 NUR 340

9 789020 549720 >

www.zomerenkeuning.nl

Z&K